

velikih obrvij in stiskal blede, drobne ustnice, češ, to sem spravil dobro. Izabela pa je gledala ponosno in zmagovalno, kakor da se je iznebila svoje tekmovalke. Don Loschi je bil jako žalosten; obljubil pa je, da bo pošiljal vojvodici vse boljše pesmi.

Vozovi in konji so bili že pripravljeni. Kmalu se jame pomikati dolga avstrijska truma po Milanu — želeč si, da dojde srečno domov v milo Avstrijo. Žalostna je bila ta pot domov, kakor je bil vesel prihod v Milan. Leopold in Virida zaradi mladosti nista tega tolikanj čutila,

dasi je umrl nadvojvoda izmed vseh bratov najbolj ljubil Leopolda. Vedel je, da bo viteškega duha in je pričakoval od njega prav mnogo za Avstrijo. To je tudi nekoliko žalilo druge brate in jim budilo zavist, pa se niso upali ustavljati mogočnemu Rudolfu. Sedaj pa, ko je umrl mogočni zaščitnik, preide vlada in jerobstvo na vojvodo Albrehta, katerega so dosedaj bolj prezirali. Leopoldu se je k večjemu dozdevalo, da se bode marsikaj izpremenilo, Viridi pa se niti sanjalo ni, da smrt Rudolfova je zanjo znamenje slabe prihodnosti. (Dalje.)

Oj pridi zopet!

Oj pridi zopet, dušo mi prevzami
Po trudnem delu, zôrna poezija:
Pogrešal dolgo tvojega sem sija,
Dovolj sem dolgo se boril z željami —
Oj pridi zopet, dušo mi prevzami!

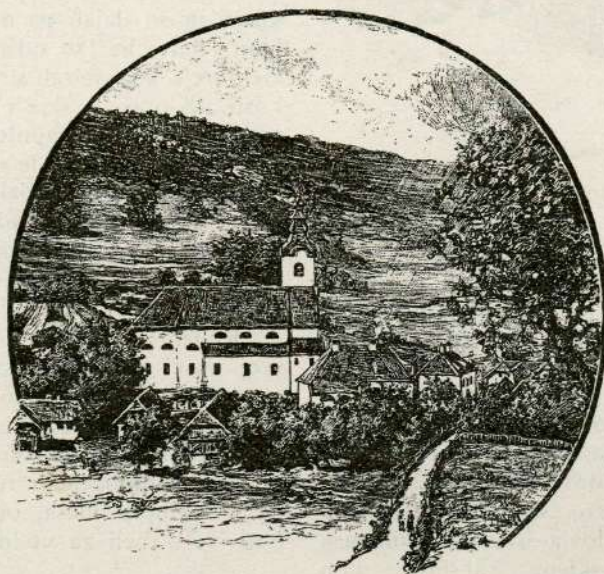
Utêšen um — ni ÷lovek še utêšen,
Srcé in um, oboje nam je dano —
Duhá sem jaz živíl z modrosti hráno,
A naj je dvójbe vóznel mnog razrêšen:
Utêšen um — ni ÷lovek še utêšen!

Srcé za vzóre svêtle, neminljive
Srcé je naše polno koprnenja,
In ko je dvíga moç oduševljenja,
Izraza íšče si, beséde žíve
Srcé za vzóre svêtle, neminljive.

Oj blagor, kômur slast je podeljêna,
Kar çuti, v tihi, jásni spev izliti:
Radóst in bol sladkó mu je çutiti,
Ko pesem draga mu je zaroçêna . . .
Oj blagor, slast mu vsa je podeljêna!

Zatorej pridi, dušo mi prevzami
Po trudnem delu, zôrna poezija:
Pogrešal dolgo tvojega sem sija,
Dovolj sem dolgo se boríl z željami —
Oj pridi, zopet, dušo mi prevzami!

Mih. Opeka.

Krka na Dolenskem. (Narisal Jos. Germ.)